

Алекс Болдин

Мелани

Пет години след голямата инфлация и две години след смъртта на престарелия пудел Оги, в района на Стария пазар от внушителната бездомна кучешка глутница оцеля само Мелани. Някои зловничко я наричаха Коборавата. Реално погледнато тя си заслужаваше това име. Защо ли? Ами защото със или без причина лаеше по всички минаващи през нейната кучешка територия като при това не подбираше пол и възраст. Не хапеше, а само лаеше колкото да спласи минаващия. Тя самата бе доста напласена и доста бита. Имаше богат житейски опит и той и диктуваше кого да лае и как да го лае. Ако забележеше, че човек го е страх от нейния лай, не го оставяше на мира. Преследваше го чак до железопътната линия. Тичаше след него, нападаше го подличко отзад дотогава, докато човека не се спираше и потърсеше камък за да я замери. Тя отлично познаваше тези опасни, твърди предмети и затова, продължавайки неистовия си безпричинен лай, се отдалечаваше на благоразумно разстояние. Такъв и беше навика. Трудно е да се обясни подобно поведение при животно, затова спокойно бих го нарекъл с научния термин „компенсирана кучка“.

Погледнеше ли я обаче човек внимателно, мигом му ставаше жал за нея. Беше красиво животно, макар и от улична порода. Елегантното и тяло бе покрито с къса, сиво-черна къса козина, тук там прошарена с големи бели петна. Главата и бе малка с едри, леко клюмнали напред уши. Имаше остър слух. Чуваше и най-тихите шепоти на хората, както и далечните свирки на приближаващия Видински влак. Опашката и, за разлика от декоративните кучешки питомници, си беше цяла.

Тази нейна опашка бе истински физически носител на душевността и кучешкото и достойнството. Един по-опитен поглед веднага би могъл да увери наблюдателя дали е ядосана, гладна или е на кеф.

Голямото нещастие на Мелани бе повреденото и зрение. Дясното и око беше огромно и подуто като топка за тенис. За да вижда добре предметите, тя обръщаше леко глава, взираше се, след това се отместваше леко и отново се взираше. Никой не знаеше кой я бе осакатил така. Много хора я биеха и един от тези боеве вероятно се бе оказал фатален.

Няма да го забравя. Беше късна есен. Прибирах се уморен от работа когато в далечината видях няколко крещящи хора. Мелани бе получила подкрепление от две кльошави псета и се хвърляше към един мой познат от съседната кооперация. Нападението на кучетата бе така свирепо, че човекът се видя в чудо. Той се навеждаше, търсеше камъни, хвърляше ги, но очевидно без ефект. В един момент, при едно навеждане се подхлъзна, падна и изстена от болка. Беше си счупил лявата ръка в

китката. Мелани стръвно се хвърли отгоре му, но този път сбърка. Познатият се присегна със здравата ръка, хвана я за задния крак и със сила я тръшна на асфалта.

– Ще я пребия тая кучка! Да знаете ще я пребия!

Мелани лежеше и не мърдаше. Другите кучета уплашено избягаха. На първия етаж на близката кооперация, се отвори прозорец.

Там живееше Чико, треньора по футбол. Повечето съкооператори знаеха, че през тези гладни години Мелани оживя благодарение на грижите на Чико.

– Защо преби кучето, бе! – отвори гърло треньора.

– Ще те пребия и теб някой ден изкрещя познатия!

Той стана и стенейки от болка се отдалечи, притискайки към тялото си счупената ръка.

Казват, че кучетата, като котките имали сто живота. Мелани шавна с крак, повдигна леко глава, огледа хората около нея и стана. Беше, сякаш нищо не е станало.

Леко и се виеше свят, но това бяха елементарни подробности от кучешкото и ежедневието. Треньорът и подсвирна и тя с лек, олюляващ се тръс се затича към него. Той и хвърли пилешко кокалче, каза и няколко нежни думи и тя завъртя от радост опашка. Всъщност това беше единственото важно нещо за нея, топлата дума и пилешкото кокалче хвърлено в отчайващо тежък и гладен момент.

Навалицата, включително и моя милост, уверена в несъстоялата се кучешка смърт, неохотно се разотиде.

Както всички знаем, всяко диво животно си има своя ловна територия. Това правило в пълна степен се отнася и за бездомните кучета. Ловната територия на Мелани се простираше от железопътната линия до северната част на Стария пазар. Случайните и набези зад улицата Матросов я излагаха на непредвидими рискове. Там се срещаха бездомни помяри препитаващи се в Гробищния парк. В дните когато нямаше задушница те смело претичаха до кофите за смет и там тутакси наставаше истинска какафония. Кофите бяха винаги препълнени с боклук. Кратката свада между трите обитаващи ги мачоци и нашествениците пораждаше невъобразим звуков ефект. Наличието на много подръчен камънак и свирепите нрави на работниците от автомивката караше Мелани да подтиска вроденото си любопитство към тая слабо позната и опасна територия.

Отношенията и с бръснаря Пеци също не бяха на много добро ниво. Пеци от малък мразеше кучета. Опитите му да ги опитомява бяха

завършвали винаги с жестоки ухапвания. Негова нежна слабост бяха гълъбите. Всеки работен бръснарски ден започваше с покупката на един мек бял хляб. Разделяше го на три и с всяка третинка, три пъти дневно, хранеше малко ято шарени гълъби. От момента когато Мелани за пръв път вкуси гълъбово месо се очерта и конфликта и с бръснаря. Дебнеше гълъбите от засада, хвърляше се неочаквано, но винаги без добър краен резултат.

Тихо, и без предизвестие, хвърлената от ламаринената бръснарничка метла я улучваше точно и прецизно, по гърба, или по хълбока. Ударът беше неочакван и поради това болезнен. Кучката изквичаваше уплашено и изчезваше по възможно най-бързия за нея начин. Омразата и към непознати се прехвърли и към техните оръдия на труда сиреч към метлите.

Денят в който треньорът се сдобил с небесно син „Форд“ – втора употреба беше празник и за Мелани. Тя лаеше от радост усещайки с чувствителната си кучешка душа веселото настроение на Чико. Шумът на автомобилен двигател винаги я дразнеше и нервираше. Тук обаче нещата стояха в друга светлина. Голямото синьо животно, което ръмжеше така грозно, трябваше да бъде търпяно, защото бе собственост на нейния покровител. Когато Чико го спираше пред гаража и влизаше за малко до апартамента, Мелани лягаше до лявата му задна гума и наблюдаваше зорко хорския поток по улицата. Едно поглеждане на някой минувач в тая посока, моментално я вдигаше на крак и я караше да се хвърли по него. Така тя изразяваше привързаността и благодарността си към треньора.

Първата зима на новото хилядолетие беше студена и снежна. Люти-те снежни виелици принудиха Мелани да си потърси сигурно убежище.

Откри го в основата на ръждясалия товарен фургон използван за гараж от съкооператор на Чико. Минавайки веднъж случайно от там, тя съзря умело прикрита дупка. Ровна с лапи няколко пъти и се промуши вътре. Леденият вятър остана зад гърба и. Тъмната и топла бърлога я посрещна приветливо заедно с непозната чужда миризма. Странно ръмжене я спря. В тая уютна дупка имаше вече настанен обитател. Мелани изръмжа в отговор и с това запознанството между двете кучета приключи. Обитател на бърлогата беше трикракия Бубчо. Той бе жестоко изпохапан и отхвърлен от глутницата обитаваща Гробищния парк.

Левият му заден крак бе откъснат при едно невнимателно пресичане на автомобилната магистралата за Оряхово. Много го болеше, но оживя.

Както във всяко общество, така и в кучешкото, никой не обичаше сакати. Глутницата, към която опитваше да се присъедини, винаги го отхвърляше с лай и хапане. В края на крайщата той я напусна и се приюти тук, в близко съседство с кофите за смет. Реално погледнато това си беше територия на Мелани, но досега кой знае защо, тя не бе забелязала нашественика. Може би неговата предпазливост бе причината за това. Когато беше гладен, той внимателно се измъкваше от дупката, прибягваше, подскачайки смешно на единствения си заден крак до боклукчийските кофи, хапваше на бързо каквото намери и отново се шмугваше в гостоприемната бърлога. Това се случваше предимно нощем, когато Мелани придрямваше пред гаража на тренъора.

Сега, в разгара на лютата зима, двете бездомни кучешки същества се срещнаха неочаквано. По някакъв природен усет те разбраха мъките и тежката съдба на другия и без много умуване и емоционални чувства склучиха временно примирие което пък премина в мирно съвместно съжителство. Зимата бе дълга, а нощите мразовити, гладни и страшни. Двете сакати кучета се свиваха на кравай, заболи муцуни в опашките си, мечтаещи за обилна храна и за топла и уханна пролет. В един мек и слънчев ден тя неочаквано дойде...

Пролетта на новото хилядолетие разцъфна с нови надежди и нови пориви в човешкия, животински и растителен свят. В недрата на топящата се пряспа, навята край стария фургон, се чу тъничко скимтене. Снегът се надигна и в отворената дупка се показа най-напред главата, а след това и тялото на Мелани. Тя беше много отслабнала. Ребрата и се брояха. Изпълзя от основите на фургона, а след нея едно по едно показа муцуни пет скимтящи малки същества. Преди десетина дни беше родила малки шарени кученца. От Бубчо нямаше и следа. Той беше прогонен и вероятно се скиташе някъде край навейните със сняг паметници на Гробищния парк.

В душата на полусляпата кучка се появиха непознати досега чувства. Скимтящите малки същества я радваха по начин неизпитван досега. Тя грижовно ги облизваше, къташе на топло до тялото си, даваше им да сучат. Лошото в случая бе, че млякото и постепенно намаля и един ден почти свърши. Кутретата нададоха неистово скимтене от глад. Мелани трябваше все по-често да излиза от бърлогата и да търси някаква, каквато и да е храна. В кооперацията зад фургона, на мястото на разбитата и ограбена аптека, откриха малък шивашки цех. Работничките бяха милостиви и състрадателни. Те разбираха състоянието на гладната кучка и всяка една от тях заделяше част от сутрешната си закуска за нея.

Закуската им се състоеше от тестава баничка със сирене закупена от павилиона за закуски стопанисван от млада циганка.

Както всички знаем, тестава баничка тяло не храни. Освирепяла от глад, Мелани клечеше редовно на смени пред двете хранителни магазинчета, Червеното и Згориградското. Те бяха единствените в района на Стария пазар. Когато се отвореше вратата на някое от тях, отвътре се носеше апетитна мизризма от която просто дъхът и замираще. Надзърнеше ли обаче в Червеното, вътре започваше неистов кучешки лай. Пинчерът Бъки, любимецът на собственика, чието присъствие в магазина, напук на всички санитарни правила бе редовно, я забелязваше и побъркваше от лай посетителите и двете продавачки. В края на крайщата едната от тях грабваше дългата метла с пластмасова дръжка, отваряше вратата и замахваше към Мелани. Около Згориградското пък имаше доста от ония твърди предмети-камъните които нерядко и умишлено хвърляха по нея. Сега, гладна и обезсилена, тя нямаше въобще желание и възможност да лае и се хвърля. Подвиваше унило опашка и с олюляваща се от глад и изтощение походка примирено се отдалечаваше.

Нейният покровител, Чико отсъстваше почти по цяла седмица. Няколкото подхвърлени пилешки кокалчета в дните когато си идваше от София бяха екзистенц минимума който поддържаше живота и на многодетна майка. Така, в зората на гладното Ново хилядолетие, логичното се случи. Най-дребното и най-скимтящо кученце една сутрин не се събуди. Колкото и да го ближеше и побутваше, то не помръдваше. Тя осъзна страшната истина и нададе бавен и протяжен жален вой. Помириса го за последен път, след това го захапа за гръбчето и го завлече далеч от останалите все още живи кутрета. Събитието се повтори със страшната си реалност още три пъти. Останалите две кутрета оживяха. Едното отвлякоха живеещите наблизко циганета, а другото изчезна незнайно как.

Останала сама, Мелани започна дълги разузнавателни пътешествия към складовата база в края на града. Там имаше малка работилница за колбаси която стана неочакван източник на обилна храна. Две седмици и бяха достатъчни да заглади косъм и добие стария си войнствен вид. Сладовата база беше обаче опасно място. Там кучета не се мотаеха просто защото биваха убивани или тровени от някаква санитарна служба.

Мелани осъзна грозната истина, когато след една изядена свинска кожа с гъста четинеста козина и прилоша. Започна да повръща. Причерня и. Как оживя и тя не разбра. Тези големи животни хората за нея станаха най-голямата и страшна опасност. Върна се отново в нейната

ловна територия – Стария пазар. Така нещата си тръгнаха по старому.

Ако питаш едно куче как се казва, то със сто процента ще ти излае, че не знае. По някакъв очевиден белег или по прищявка на собственика или неизвестен кръщелник, то обаче придобиваше име и честото му слушане водеше до озъзнаване на идентичност. Имената „Къоравата“, „Клепоушка“, „Свирепата“ най-често достигаше до ушите и. Те обаче не передизвикваха никаква реакция от нейна страна.

Веднъж, шляейки се край автомата за кафе, тя съзря един побелял немлад мъж. Той се бе спрял до автомата, пусна нещо в него и зачака. Мелани забави ход, загледа го със здравето си око и зачака любопитно за да види какво ще стане по-нататък. Това нейно любопитство неочаквано щеше да и създаде ново приятелство сред съществата които най-силно мразеше.

Човекът извади нещо от автомата, поднесе го към устата си и изпръхтя от удоволствие. След това се обърна, видя я, усмихна се и тихичко и галовно и заговори. Вече споменах, че Мелани имаше нежна и галовна душа. Мекият тембър, усмивката и благоразположението на тоя човек мигом я завладя. Тя завъртя приветливо опашка, потъпка на място с лапи и несигурно се приближи.

Винаги съм казвал, че приятелите се познават от пръв поглед, по излъчването което носят със себе си. Човекът се присегна към нея. Това стъписа кучката, защото тя позволяваше само на Чико да я гали. Настръхна. Застина. Чакаше удар. Удар обаче не последва. Едно очарователно галене зад ушите я разтопи от удоволствие.

– Кой ти е повредил окоето, милото ми? Много лоши хора има на тоя свят!

Мелани слушаше гласа му и с някаква непонятна кучешка чувственост разбираше смисъла на думите.

– Как ли те наричат? Сигурно и име си нямаш. Та кой ли ще ти даде свястно име? Красива си, даже и с това болно око. Хайде да се запознаем... Аз съм добрия! А ти...? Ти ще бъдеш, Мелани! Като Мелани Грифит! Е, не си руса, но си хубавица като нея! Мелани, Мелани, Мелани...

Кучката наостри уши. Тая дума и хареса. Очевидно се отнасяше за нея. Тя го погледна предано със здравето си око, завъртя опашка и лайна радостно.

– Виждам, че името ти хареса! Хайде милата ми! Ела да се разходим!

Двамата тръгнаха един до друг, Побелелия опитваше кафето, а Мелани подтичваше радостно напред и назад както правят всички кучета

когато са в добро настроение. От магазина „Нон Стоп“ на моста, Мелани получи половин сандвич. Това беше първия приятелски подарък на Побелелия. Последваха го още много, от вкусни по-вкусни хранителни подаръци. Абе приятелството, в повечето случаи, започва от хубавото съвместно яде, не е ли така? Доказано е, че при хората е почти така. Седнат, хапнат, пийнат и станат приятели. Фактът, че същото се случи между Мелани и Побелелия само доказва тая закономерност. Радостен факт е, че едно осакатено и травмизирано куче, в началото на двайсет и първото хилядолетие, постепенно започна да открива добротата в иначе страшното и свирепо животно известно като „човек“.

Всяка лятна привечер, когато слънцето се стапя в златното си зарево, когато Софийския влак излиза от железопътната гара и се устремява на запад към гаснещото светило, пътниците за Видин могат да видят интересна гледка. Досами парапета, от към магистралата, прегърбен от тежестта на кожена чанта, стои побелял немлад вече мъж. От другата страна на железопътната линия, седнало на задните си лапи, чака шарено красиво куче. То е сляпо с едното си око. И двамата чакат да мине влака. А когато и последния вагон се изниже, един радостен глас разкъсва настъпилата тишина.

– Мелани! Мелани! Ме-елани...

Последва го радостен кучешки лай. След кратко почесване зад ушите, двамата тръгват заедно, един до друг, в посока към Стария пазар, където в падащата теменужена вечер, ги чакат новите грижи и новите проблеми.

КРАЙ

© 2007 Алекс Болдин

Източник: Авторът

Разпространява се при условията на лиценза „Криейтив Комънс – Признание –
Некомерсиално – Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2961>]